



Arrest

**nr. 65 811 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 16 juni 2011 houdende bepaling van het rolrecht van 175 euro met kenmerk REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ *loco* advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 augustus 2010 en dient een asielaanvraag in op 16 augustus 2010.

Het dossier van verzoekster werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 september 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) waar verzoekster werd gehoord op 17 november 2010 en op 22 december 2010.

Op 28 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, T. D., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U werd op 18/11/1971 in Moskou geboren. In 2000 leerde u in Moskou D. A. kennen waar u datzelfde jaar nog mee trouwde. Omwille van uw relatie met hem kreeg u problemen met uw vader omdat uw man van Ingoesj afkomst is en islamitisch is. Zo schreef hij talrijke klachtenbrieven waarin hij uw man zwartmaakte en stelde dat het een terrorist was. Kort na jullie huwelijk liepen u en uw echtgenoot in de metro van Moskou waarin u plots door een onbekende vrouw werd beledigd. Uw man kwam tussen waardoor jullie de volgende metrohalte door de politie werden meegenomen. Uiteindelijk trok de onbekende vrouw haar klacht tegen jullie in. In februari 2001 werd uw man 3 uur door de politie van Moskou vastgehouden omdat hij geen registratie had. Hij werd in datzelfde jaar nogmaals vastgehouden door politie omwille van registratieproblemen waarbij hij werd bedreigd dat ze hem vals zouden beschuldigen van terrorisme. Na 3 dagen voorarrest kwam uw man vrij nadat hij een document ondertekende waarin hij verklaarde geen bezwaren tegen zijn aanhouding te hebben. Midden in de zomer van 2001 keerde uw man terug naar Ingoesjetië terwijl u in Moskou bleef. De problemen met uw vader verergerden dermate dat u in 2002 voor enkele weken het appartement waar u met uw ouders woonde verliet. Uw vader had problemen met het feit dat u typisch islamitische kledij begon te dragen, en het feit dat u uw kinderen tot de islam liet bekeren. U werd ook talrijke keren door de politie opgeroepen naar aanleiding van de klachten van uw vader. Zo werd uw zoon ook éénmaal door uw vader geslagen toen deze stelde dat hij de ‘hulp van Ingoesjen zou inroepen’ toen uw vader zich naar aanleiding van een reportage over de rebellen negatief over hen had uitgedrukt. De spanningen met uw vader bleven aanhouden tot hij na de besnijdenis van uw zoon een klacht bij de kinderrechtencommissie en de school van uw kinderen indiende om uw capaciteiten als moeder in vraag te stellen. Dit was in de herfst van 2005, maar er werd geen procedure opgestart daar u reeds door de directie van de school in het gelijk werd gesteld. De relatie met uw vader was nog niet hersteld. Niettemin ging het de goede kant uit daar u uw rechten als moeder niet verloor. U bleef bijgevolg bij uw ouders wonen. In de zomer van 2009 ging u geld afhalen. Uw vriendin stond buiten in de auto te wachten. Toen u terugkeerde zag u dat er een politievoertuig achter de auto van uw vriendin stond. De politieagenten namen haar documenten af. Toen jullie haar documenten aan hen terugvroegen zeiden ze dat ze deze documenten niet hadden. Daarop nam u een politiemuts uit de auto en u zei al grappend dat u dan de politiemuts ook niet had. De politieagenten in kwestie namen het niet als een grap op en uw vriendin werd door een politieagent vastgenomen. Zij poogde zich te verdedigen en begon te roepen. Hierop nam de andere, die zichtbaar zenuwachtig was, zijn pistool en schoot in de lucht. Jullie werden beiden meegenomen naar het politiekantoor. U wilde klacht indienen maar werd overtuigd om dat niet te doen. De politie vertelde u dat het een omgekeerd effect zou hebben en dat ze over videomateriaal konden beschikken die het tegendeel van uw beschuldigingen jegens de betreffende politieagenten kon aantonen. Hierop besloot u geen klacht in te dienen en ging terug naar huis. In de herfst van 2009 ging u samen met een vriendin naar uw appartement toen u bij de ingangdeur merkte dat de deur blokkeerde. Toen u de deur uiteindelijk kon openen, bemerkte u dat de eigenaars van het appartement naast u uw materiaal aan de andere zijde van de gang hadden opgesteld zodat uw deur blokkeerde. Toen u de vrouw zag kreeg u allerlei verwijten naar het hoofd geslingerd en gaf ze een duw aan uw buggy. U nam hierop de arm van de vrouw die aan uw haren trok. Haar man kwam tussenbeide en werkte u tegen de grond. Uw zoon die stelde dat ze moesten stoppen moest terug in het appartement. Uw vriendin poogde tussen te komen maar durfde uit angst de politie niet op te bellen. De politie werd uiteindelijk door andere bureaus verwittigd. Hierop kwam de wijkagent uw verklaringen opnemen. U ging diezelfde dag nog naar het politiekantoor om klacht tegen uw buur in te dienen. Uw klacht werd aanvaard en u werd doorverwezen naar de traumatologische afdeling van het ziekenhuis. De volgende dag werd u nogmaals door de wijkagent gecontacteerd met de vraag om langs te komen voor schriftelijke verklaringen. Aangezien hij u tutoyeerde en u reeds de dag voordien verklaringen aan hem had afgelegd ging u hier niet op in. U ging wel naar het politiekantoor klagen over de manier waarop de buurtagent u had bejegend. Hierna besloot u ook bij de rechtbank een klacht betreffende het incident met uw buur in te dienen. U liet zich bijstaan door een jurist en diende vervolgens de klacht bij een rechter in. U werd verteld dat de klacht correct was ingediend, maar dat u beter op de weigering van het parket zou wachten. Uw klacht moest namelijk eerst door het parket onontvankelijk worden verklaard alvorens de rechtbank uw klacht kon behandelen.

U hoorde later dat uw buurman een medewerker bij de politie was en de brief van weigering tot behandeling tegenhield zodat uw klacht niet door de rechtbank kon worden behandeld. U stelde samen met de jurist die u voordien had geholpen een nieuwe klachtenbrief op. U stapte ermee naar de

vrederechter. Uw documenten werden bekeken en er werden geen opmerkingen gemaakt. Toch kreeg u later het bericht dat u uitleg moest verschaffen, zoniet zou uw klacht geseponeerd worden. In de winter van 2009 ging u terug naar de rechter die u wist te vertellen dat uw klacht niet goed was ingevuld aangezien u het aantal slagen niet had vermeld en het in het foute lettertype was opgesteld. U legde uit dat u niet werd geslagen, maar dat u op de grond werd gesmeten. U bent nadien niet meer voor dit incident naar de rechtbank of het parket teruggeweest. Op 1 of 2 januari 2010 kreeg u een auto-ongeluk, maar aangezien u geen schade had opgelopen werd de zaak afgesloten. In de lente van 2010 kreeg u telefoon van de onderzoeksrechter die u documenten wilde overhandigen. De onderzoeksrechter gaf u documenten van de ROVD Lianosovo die een navraag in Ingoesjetië wilde doen over uw man bij een wooninstantie, een afkickkliniek en een psychiatrische instelling. Indien u deze navragen zou versturen zou de procedure inzake de rechtszaak die tegen uw man in Moskou liep vlugger gaan. In juni 2010 dook u bij een vriendin onder. U en uw man werden in juli 2010 door een andere onderzoeksrechter met convocaties opgeroepen die u ook aftekende. Hierop schreef u een brief dat u niet op de oproeping zou ingaan. Hierbij kloeg u ook het arrogante gedrag van de agent en de onderzoeksrechter die u de convocaties kwamen overhandigen aan. Op 11/08/2010 kwam u uw echtgenoot die reeds voordien Rusland had verlaten vanuit Moskou achterna. Op 14/08/2010 kwam u samen met uw kinderen O., I. en K.-A. in België aan. U diende er op 16/08/2010 een asielaanvraag in. Nadien zijn er nog enkele mensen in stadskledij bij uw moeder langsgekomen.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een registratie van een aanvraag voor een sociale woning, een bewijs dat u verklaringen bij de politie heeft afgelegd, een akte ter erkenning van het vaderschap van uw kinderen uit uw eerste huwelijk, uw huwelijksakte, een politieverlag van het onderzoek met de betrekking tot de aanrijding, enkele notities van uw vader, bewijs dat u een verzoek indiende bij de politie, bewijs dat u klacht indiende, 2 medische attesten, een klacht die u bij de vrederechter indiende, de antwoorden van de vrederechter met betrekking tot uw klacht, een brief van de GOVD ter bevestiging dat de agenten van het incident tewerkgesteld zijn bij de stedelijke politiediensten, een brief van de OVD aan de hoofddarts van het psychiatrisch ziekenhuis in Ingoesjetië, een brief van de OVD aan de drugsafdeling in Ingoesjetië, een brief van de OVD aan de woonmaatschappij in Ingoesjetië, een verzoekschrift aan het diensthoofd van de OVD, een bewijs dat u klacht ingediend heeft, 2 convocaties, een bewijs van woonregistratie van K.-A., een onvolledige kopie van uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van O. en I., een bewijs van gezinssamenstelling, een tewerkstellingsbewijs als sociaal werkster, een door u opgestelde brief met betrekking tot de vertaling op het gehoor door het CGVS.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag ten dele baseert op de door uw man verklaarde asielproblemen. Meer bepaald verklaarde u, behalve omwille van uw man, vervolging te vrezen door de politie omdat uw gezinsleden en u anders zijn en spreken. In casu verwees u naar het feit dat u een relatie heeft met iemand van Kaukasische origine en naar het feit dat u zich tot de islam heeft bekeerd. Aangaande de door uw man ingediende asielaanvraag wordt een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, omwille van het ongeloofwaardig karakter van de verklaarde asielproblemen. Hierbij kan reeds worden gesteld dat het vervolgingsrelaas van uw man, mede op basis van uw verklaringen bedrieglijk werd bevonden. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet op basis van deze referentie besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. De motivering van de beslissing in hoofde van uw man, D. A. (O.V. X), luidt als volgt :

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw werkzaamheden voor Maskhadov. Echter werden vaststellingen gedaan die deze door u verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst bent u onaannemelijk weinig op de hoogte van zaken die aan de kern van uw asielrelaas raken. Zo blijkt uit de door u neergelegde convocatie dat u reeds in 2009 bij verstek werd veroordeeld (zie document 6). U weet echter niet waarvoor u werd veroordeeld noch waarvoor u werd opgeroepen (CGVS I p.8-9, CGVS II p.2). Verder heeft u er geen idee van of de vriend van uw oom en uw neef momenteel nog in de gevangenis zitten noch weet u of ze werden veroordeeld (CGVS I p.10). Niettemin werden zij door de autoriteiten meegenomen toen deze op zoek waren naar u. Voorts liep er in 2010 nog een rechtszaak tegen u in Moskou (CGVS vrouw II p.5-6). Wederom heeft u er geen enkel idee van waarom er een rechtszaak met betrekking tot u liep of in welke zin u tot deze rechtszaak bent gerelateerd (CGVS II p.1-2). Betreffende de convocaties die voor u en uw vrouw in juli 2010 werden afgeleverd wist uw vrouw niet waarom jullie werden opgeroepen. Ook u gaf geen enkele indicatie hier meer informatie over te kunnen verschaffen aangezien u enkel wist dat ze bij uw vrouw waren geweest. Bovendien plaatste u de laatste convocatie voor u in 2009 (CGVS vrouw II p.7-8, CGVS II p.1-2). Vanuit een dergelijke onwetendheid kan worden verwacht dat men afdoende inspanningen levert om meer te weten te komen over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hier onaannemelijk weinig inspanningen voor heeft geleverd. Uw inspanningen om te weten te komen waarvoor u werd veroordeeld beperkten zich tot een navraag bij uw echtgenote en het internet. Aan uw ouders vroeg u slechts na of de autoriteiten nog langskwamen (CGVS I p.9). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u zich mits afdoende inspanningen wellicht beter kon informeren over uw vervolgingsproblemen. Zo had u een kennis bij de politie maar verzuimde u om bij hem meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen (CGVS I p.9). U stelde weliswaar dat u het telefoonnummer van uw kennis verloor (CGVS I p.9). Dit is echter onafdoende. U verbleef immers nog tot juni 2010 in Ingoesjetië terwijl u al in 2009 bij verstek werd veroordeeld en in 2002 werd er reeds een convocatie voor u afgeleverd (CGVS I p.6). Voorts heeft u zich onvoldoende bij uw oom geïnformeerd naar de redenen van uw vervolgingen ondanks het feit dat hij u tot tweemaal toe wist vrij te kopen en hij volgens u over vele kennissen, ook bij de MVD, beschikte (CGVS I p.4). Het enige wat u van uw oom te weten kwam was dat uw neef en zijn vriend door de autoriteiten werden meegenomen, maar u vroeg hem geen verdere informatie betreffende uw vervolgingsproblemen (CGVS I p.6, 10). Daarenboven was u tegenstrijdig inzake het contact dat u met uw oom zou hebben gehad. In eerste instantie stelde u dat u hem slechts 1 keer voor uw vertrek had gecontacteerd en dat hij u vertelde dat uw neef en de vriend van uw oom meegenomen werden (CGVS I p.7). Op het einde van het interview stelde u dat het na uw vertrek naar België was dat u nog contact met hem heeft gehad en dat hij u toen die zelfde informatie vertelde. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd antwoordde u naast te kwestie door de stellen dat u met hem belde vooraleer de oplader van uw GSM kapot was (CGVS I p.10). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar u enerzijds verklaarde enkel voor uw vertrek naar België contact met hem te hebben gehad terwijl u later dan weer stelde ook in België contact met hem te hebben gehad. Het feit of uw GSM oplader al dan niet stuk was is irrelevant. Gezien u onaannemelijk weinig inspanningen heeft geleverd meer informatie over uw vervolgingsproblemen te bekomen en u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de contacten die u heeft gehad wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat er een gedrag bij u werd vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Ten eerste kan u geen afdoende verklaring geven voor het feit dat u nog tot juni 2010 in uw land van herkomst verbleef. De autoriteiten waren immers al sinds 2002 naar u op zoek en u leefde sindsdien ondergedoken uit vrees te worden opgepakt door hen (CGVS I p.6). In dat jaar werd er overigens nog een convocatie aan uw moeder afgegeven waarop u nooit inging. Uw enige verklaring voor het lange wachten was enkel dat u hoopte dat alles in orde zou komen en u in 2010 niet meer over een verblijfplaats beschikte (CGVS I p.10). Aangezien u amper wist waarvoor u sinds 2002 werd gezocht had u weinig of geen indicaties dat de toestand voor u zou normaliseren. Het kan bijgevolg niet verklaren dat u nog 8 jaar in uw land verbleef. U stelde wel dat alles te maken had met uw werkzaamheden voor Maskhadov, maar kon dit onafdoende aantonen (CGVS I p.9). U kon overigens zelfs niet aantonen dat u ooit voor Maskhadov gewerkt heeft.

Ten tweede blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u in 2005 nog een binnenlands paspoort heeft aangevraagd en dat mede op basis van dit document in 2010 het staatsburgerschap aan uw kind werd gegeven (CGVS II p.7; CGVS vrouw II p.8). Het feit dat u in dergelijke omstandigheden, u leefde

immers ondergedoken voor de Russische autoriteiten, het risico nam om een binnenlands paspoort aan te vragen is niet aannemelijk.

Ten derde verklaarden u en uw vrouw dat u sinds 2001 niet meer in Moskou bent geweest (CGVS I p.3, CGVS vrouw I p.3). Verder stelde ze dat u geen enkel medisch onderzoek heeft ondergaan in Moskou (CGVS vrouw I p.3) en dat zij de neergelegde medische boekjes voor u aanvroeg (CGVS vrouw II p.9). Dit is echter zeer opmerkelijk. Uw medische boekjes, die beiden door een overheidsdienst in Moskou werden uitgegeven, dateren van respectievelijk 2006 en 2007. Daarnaast bevatten beide documenten meerdere stempels van medische onderzoeken die u in Moskou zou hebben verkregen. Zo kreeg u op 14/10/2006 inenting in het epidemiologisch centrum te Moskou. Voorts werd in datzelfde jaar een röntgenfoto van uw longen genomen. Op 14/10/2006 werd u dan weer door een dermatoloog onderzocht. Verder bevat uw medisch boekje een stempel van het hygiënecentrum te Moskou die van 18/10/2008 dateert. Ook uw ander medisch boekje dat door de Federale dienst voor het toezicht te bescherming van de consument en het welzijn van de mensen dat op 29/08/2007 werd uitgegeven stelt dat u op 29/08/2007 een bloedonderzoek onderging en op 11/09/07 een vaccinatie kreeg. Voorts zou u op 28/08/2007 een fluografie ontvangen hebben. In datzelfde jaar zou u een controle hebben gehad van de dermatoloog en kreeg u op 28/08/2007 een attestatie van het centrum epidemiologie Moskou dat geldig is tot 28/08/2009. Uit datzelfde boekje zou blijken dat u in Moskou woont en dat u werkzaam bent in bvba A. (zie document 1). Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat uw vrouw een dermatoloog aantal stempels kon verkrijgen zonder uw aanwezigheid. Daarnaast stelde ze dat ze de boekjes voor het laatst 5 jaar geleden in haar handen heeft gehad. Erna stelde ze dat ze er 1 in 2006 aanvroeg en het andere later (CGVS vrouw II p.9). De verklaring van uw vrouw dat ze alle stempels liet zetten bij de aanvraag van deze documenten is weinig aannemelijk daar de laatste stempel van 2008 dateert. Naast het risico voor de aanvraag van dergelijke documenten bij een officiële instantie is het zeer onduidelijk waarom ze überhaupt dergelijke documenten voor u zou hebben geregeld. Het feit dat u ondergedoken leeft indiceert dat u niet kan deelnemen aan het openbare leven wat de aanvraag ervan volstrekt nutteloos maakt. De verklaring dat u op die manier vlugger werk zou krijgen in Ingoesjetië kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat u in die periode voor de autoriteiten onderdook (CGVS vrouw II p.9). De gedane vaststellingen geven er dan ook ernstige aanleiding toe te twifelen aan uw verklaring dat u sedert 2001 niet meer in Moskou bent geweest en zich integendeel verborgen heeft gehouden in Ingoesjetië.

Voorts blijkt uit de stempels van de geboorteaktes van uw kinderen M. en K. dat er juist voor uw vertrek naar België een internationaal paspoort (29/04/2010) voor hen werd uitgegeven (zie document 2). Toen u gevraagd werd waarom dit voor uw kinderen werd aangevraagd stelde u dat jullie plannen hadden om op vakantie te gaan (CGVS I p.8). Echter is het weinig aannemelijk dat iemand in uw situatie, u leefde immers ondergedoken voor de autoriteiten, vakantieplannen had. Uw vrouw verklaarde in eerste instantie echter dat er geen vakantieplannen werden gemaakt. Pas nadat de uitgifte van het internationaal paspoort voor de kinderen ter sprake werd gebracht bleek dat jullie plots wel vakantieplannen hadden gemaakt. Ze stelde hierbij dat ook zij een internationaal paspoort aanvroeg maar dat dit haar om administratieve redenen werd geweigerd (CGVS I vrouw p.3-4). Hiervan legt ze echter geen enkel bewijs neer. Naast deze weinig aannemelijk uitleg legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het tijdstip waarop u uw vrouw voor de laatste maal in Ingoesjetië heeft gezien. U verklaarde tot 2 maal toe dat u haar voor het laatst midden april 2010 in Ingoesjetië zag (CGVS I p.8, CGVS I p.9). Toen u ermee geconfronteerd werd dat de stempels op de achterzijde van de geboorteaktes van de kinderen met wie u reisde dateerden van eind april stelde u enkel dat u zich van data had vergist (CGVS I p.9). Het is weinig aannemelijk dat u zo kort voor uw vertrek niet meer zou weten wanneer uw vrouw u had bezocht.

Tenslotte legde uw vrouw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw verblijf in Ingoesjetië af. In de op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat u bij uw terugkeer naar Ingoesjetië bij uw moeder verbleef (DVZ vragenlijst vrouw punt 5) terwijl zij op het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u bij uw terugkeer onderdook bij de vriend van uw oom. Toen zij met de tegenstelling geconfronteerd werd stelde ze enkel dat ze verklaarde dat u naar huis ging en toen de jurist haar vroeg wie daar woonde ze heeft geantwoord dat uw moeder zich daar bevond (CGVS vrouw I p.5). Hier is echter niets van in het verslag terug te vinden. Er kan op worden gewezen dat de verklaring haar in het Russisch werd voorgelezen en zij zich akkoord verklaarde met de opgestelde verklaringen. Daarenboven gaf ze aan het begin van het gehoor aan dat er geen problemen waren op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat zij dan nog gewag maakt van een onduidelijkheid betreffende u en de vader heeft niets te maken met de tegenstrijdigheid die hier wordt opgeworpen (CGVS vrouw I p.5).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente,

gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw problemen in Moskou, namelijk het incident die u en uw vrouw in de metro hadden met een vrouw die uw vrouw begon uit te schelden blijkt uit uw verklaringen dat de klacht door de vrouw in kwestie werd ingetrokken en de politie u zei dat ze niets meer zouden ondernemen (CGVS I p.5). Voorts blijkt dat uw registratieproblemen aan de basis lagen van uw 2 andere aanhoudingen in Moskou. Hiervan dient te worden gesteld dat deze feiten reeds van 2001 dateren wat de actualiteit ervan ernstig ondermijnt.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw 2 medische boekjes, de geboorteaktes van M. en K., een rijbewijs en uw geboorteakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. Het bewijs van een tijdelijke registratie in Moskou en uw aanvraag tot registratie in Moskou indiceren enkel dat u in die periode in Moskou verbleef wat hier nergens in twijfel wordt getrokken. De convocatie van 06/10/2009 bevat geen enkele informatie over de reden waarin u opgeroepen wordt of waarvoor u bij verstek werd veroordeeld. Dit kan dan ook niet zomaar zonder bijkomende informatie aan uw asielproblemen worden gelinkt. De 3 andere convocaties betreffen het incident dat u en uw vrouw met een medewerkster van de politie hadden in de metro van Moskou in 2001. Uit uw verklaringen blijkt dat de medewerkster haar klacht heeft ingetrokken en dat de zaak werd afgesloten (CGVS I p.5). De 6 foto's die u neerlegt geven geen enkele informatie over de omstandigheden waarin deze foto's getrokken werd waardoor ze niet van die aard zijn dat ze kunnen bewijzen dat u voor Maskhadov werkte. Maskhadov komt overigens op geen enkele foto voor (CGVS I p.10). De resultaten van uw medisch onderzoek indiceren dat u medische problemen kende, maar zijn niet van die aard dat ze aan uw asielmotieven kunnen worden gelinkt. Noch indiceren ze dat u over geheugenproblemen zou beschikken zoals u op het gehoor van 17/11/2010 aanhaalde. De stamboom van uw familie toont enkel uw familiegeschiedenis aan die verder niet relevant is voor uw asielmotieven."

De vaststelling - deels op basis van uw eigen verklaringen - van een gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van uw echtgenoot, doet evenzeer afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Wat de andere door u verklaarde problemen betreft, dient te worden geoordeeld dat u er evenmin in slaagt aannemelijk te maken dat u een gegronde vervolgingsvrees zou koesteren op basis van deze motieven. U wees ter zake op een aantal incidenten doorheen de jaren, waarvan de problemen met uw vader het meest systematisch waren.

Wat betreft de problemen met uw vader, stelden u en uw echtgenoot dat deze problemen in 2001 begonnen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader vooral problemen had met uw huwelijk en soms klachten indiende. U gaf zelf aan dat de problemen met uw vader na 2005 de goede kant opgingen (CGVS II p.3). Voorts dient te worden vastgesteld dat u, ondanks de problemen die u met uw vader zou hebben gehad, bijna doorlopend bij hem bleef inwonen tot juni 2010 (CGVS I p.2). In juli 2010 ging u nog terug aangezien daar de laatste convocatie door de onderzoeksrechter aan u werd afgegeven (CGVS II p.7). Verder blijkt uit zijn aanvraag voor een nieuwe woning dat hij zowel u als een kind dat u met uw echtgenoot heeft erbij stelt (zie documenten 1). Daarenboven blijkt dat u tot op heden nog

contact met uw vader heeft en dat hij de hoop koesterde dat u zou teruggaan. Hij vertelde bovendien aan de politie dat hij geen problemen meer met u heeft en dat alles in orde was (CGVS II p.8). Op basis van deze vaststellingen kan u het niet aannemelijk maken dat u een ernstige vervolgingsvrees ten aanzien van uw vader zou hebben. Ter verdere bevestiging hiervan zij erop gewezen dat in de hierboven geciteerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot werd aangegeven dat de door uw echtgenoot neergelegde medische boekjes met daarin een veelheid aan vermeldingen van medische verrichtingen in Moskou aanleiding tot twijfel waren aan de geloofwaardigheid van uw beider verklaring dat uw man sedert 2001 niet meer in Moskou was geweest. Deze vaststelling is in het kader van dit argument relevant precies omdat zowel u als uw echtgenoot verklaard hadden dat uw man sedert 2001 niet meer naar Moskou was teruggekeerd precies omdat uw vader bleef klachten indienen omwille van uw relatie met zijn dochter. Betreffende uw probleem met uw buurman blijkt uit uw verklaringen dat u na het betreffende feit nog meer dan een half jaar op hetzelfde appartement bleef wonen. U gaf verder geen enkel incident met uw buurman aan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u actueel een ernstige vrees zou koesteren omwille van dit incident. Daarbij dient het opmerkelijk te worden genoemd dat u wat dit probleem betreft, enkele concrete mogelijkheden om uw klacht tegen deze persoon doorgang te doen vinden, onbenut heeft gelaten. Uit het antwoord van de vrederechter aangaande uw klacht blijkt immers dat u in de beslissing van 11/01/2010 die door de vrederechter werd genomen aan u een termijn werd gegeven om de nodige aanpassingen in uw aangifte te doen. Dit liet u echter na te doen waardoor uw aangifte in de beslissing van 9/02/2010 werd geseponneerd. Verder werd u de mogelijkheid geboden om tegen deze beslissing van 9/02/2010 in beroep te gaan bij de rechtbank van de Butyrskii-wijk in Moskou (zie antwoorddocument vrederechter dd.09.02.2010). Toen u gevraagd werd waar u in de procedure stond stelde u enkel dat uw klacht zou geseponneerd worden indien u geen uitleg zou verschaffen, wat uit de door u neergelegde documenten blijkt. U stelde weliswaar dat u nog naar de rechter terugging om te vragen waarom de klacht niet aanvaard werd en aan haar verklaarde dat u geen slagen had ontvangen. Voorts gaf u geen enkele indicatie dat u formeel beroep tegen die beslissing bij de rechtbank heeft ingediend (CGVS II p.5).

U haalt verder nog een aanrijding aan waarvan blijkt dat de zaak werd afgesloten daar u geen schade opliep (zie neergelegd onderzoeksverslag dd. 24.02.2010 van de aanrijding). U legt echter geen verband tussen dit voorval en de door u verklaarde asielmotieven. U stelde zelfs dat u geen tijd had om meer aandacht te besteden aan deze aangelegenheid gezien u zich in die tijd diende te concentreren op de problemen van uw man (CGVS II p.6).

Ter staving van een actuele vervolgingsvrees in uw hoofde verwees u naar de convocaties die u in juli 2010 aftekende (CGVS II, p. 7). Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat u geen enkel idee heeft waarom u en uw man door de onderzoeksrechter werden opgeroepen. U klaagde enkel het arrogante gedrag van de mensen die u de convocaties gaven aan en liet hen weten dat u niet zou ingaan op de convocatie. Het is weinig aannemelijk dat u niet meer inspanningen leverde om te weten te komen waarvoor u en uw man werden opgeroepen. Daar u niet weet over wat de convocaties gingen en u geen enkel idee heeft voor wat u of uw man opgeroepen worden (CGVS II p.7-8, zie verder neergelegd verzoekschrift aan de OVD Lianozovo dd. 13.07.2010), kan hieruit niet worden besloten dat u een gegronde vervolgingsvrees zou hebben. Daarenboven werden jullie beiden als getuige opgeroepen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u het niet aannemelijk maken dat u een ernstige vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming ten aanzien van uw land van herkomst koestert.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermogen te wijzigen. Het bewijs dat u klacht heeft ingediend (13/07/2010) toont aan dat u toen een klacht bij de politie indiende. De klacht zelf van 13/07/2010 bevat uw ongenoegen betreffende de onbeleefde manier waarop de rechercheur en zijn collega zich gedroegen toen ze de convocatie aan u afgaven. Voorts geeft u de redenen aan waarom u niet op de convocatie kan ingaan. Het is echter niet van die aard om aan te nemen dat u het slachtoffer van zwaarwichtige vervolgingen was waardoor u een ernstige vervolgingsvrees zou koesteren. De functionarissen hebben geen geweld gebruikt en hebben zelfs een buurman gevraagd ter plaatse te komen opdat u bereid zou zijn de deur voor hen te openen. Het bewijs dat u een verzoek indiende bij de politie toont enkel aan dat u op 13/03/2009 een verzoek bij de politie indiende wat hier nergens in twijfel wordt getrokken. Het antwoord van 16/03/2009 op uw verzoek van 13/03/2009 toont enkel aan dat de betreffende agenten tewerkgesteld zijn bij de OVD. Met betrekking tot welk incident of welke rol u of deze agenten hierbij zouden hebben gespeeld geeft het document geen enkele informatie.

Het bewijs dat u klacht indiende (12/09/2009), de 2 medische attesten (12-13/09/2009), de klacht die u bij de vrederechter indiende (11/01/2010) en de antwoorden van de vrederechter met betrekking tot uw klacht (09/02/2010) hebben allen betrekking op de gerechtelijke procedure die u naar aanleiding van het

incident met uw buurman startte. De documenten tonen de gerechtelijke procedure aan waarop in de beslissing dieper is ingegaan.

De registratie van een aanvraag voor een sociale woning, een akte ter erkenning van het vaderschap van uw kinderen uit uw eerste huwelijk, uw huwelijksakte, een bewijs van woonregistratie van K.-A., een onvolledig kopie van uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van O. en I., een bewijs van gezinssamenstelling en een tewerkstellingsbewijs als sociaal werkster bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

De notities waarvan u beweert dat ze van uw vader afkomstig zijn kunnen niet naar de oorsprong worden gecontroleerd. Voorts zijn grote delen van de notities onleesbaar.

Het verslag van het onderzoek naar de aanrijding bevestigt dat de zaak werd afgesloten daar u geen verwondingen opliep.

De brief dd. 03.01.11 die u met betrekking tot de vertaling tijdens uw asielgehoren door het CGVS stuurde bevatten enkele discussiepunten omtrent de vertaling van enkele elementen. De door u aangehaalde opmerkingen op de vertaling tijdens het asielgehoor betreffen het punten die geen enkele impact op de gebruikte argumentatie van bovenstaande beslissing hebben. Bijgevolg vermag deze brief evenmin deze beslissing te beïnvloeden.

De brief van de OVD aan de hoofdarts van het psychiatrisch ziekenhuis in Ingoesjetië, de brief van de OVD aan de drugsafdeling in Ingoesjetië en de brief van de OVD aan de woonmaatschappij in Ingoesjetië bevatten geen enkele informatie over waarom die informatie door de OVD met betrekking tot uw man gevraagd werd. U wist overigens ook niet waarom deze informatie werd gevraagd noch tot welke zaak deze gerelateerd was (CGVS II p.5-6). Bijgevolg vermag ook deze briefwisseling niet bovenstaande argumentatie te beïnvloeden.

Het ontvangstbewijs van 17/03/2010 indiceert dat u toen verklaringen bij de politie heeft afgelegd, maar bevat verder geen informatie betreffende welke verklaringen dit waren noch tot wat dit gerelateerd is.

De convocaties voor u en uw man van juli 2010 stellen enkel dat jullie zich als getuige dienen te melden. Uit geen van de documenten valt echter uit te maken waarom jullie precies worden opgeroepen. U wist het zelf immers ook niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert vooreerst aan dat, waar in haar beslissing wordt verwezen naar de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk concludeert tot het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas en dat de aangevoerde tegenstrijdigheden ongegrond zijn, dat bepaalde aspecten van haar asielrelaas en dat van haar echtgenoot onvoldoende werden onderzocht en dat de feiten op zich niet betwist worden.

Vervolgens neemt verzoekster het middel over zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot dat gericht is tegen de in zijn hoofde genomen beslissing.

Daarna gaat ze in op de eigen motieven van de in haar hoofde genomen beslissing. Inzake de problemen met haar vader stelt verzoekster dat deze situatie niet de voornaamste reden was waarom haar echtgenoot is ondergedoken en waarom zij hem achterna is gegaan, maar dat deze situatie een bijkomend motief was. Twijfels over de ernst van de vrees die hieruit zou voortvloeien, kunnen daarom volgens verzoekster de hele context waarin ze verkeerden, niet ontkrachten.

Inzake de problemen met haar buurman meent verzoekster dat uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij kansen onbenut zou hebben gelaten: zij heeft achtereenvolgens getracht klacht neer te leggen en een procedure te doen opstarten bij de politie, bij de rechtbank en bij de vrederechter. Voor deze drie instanties deden zich problemen voor en kwam de procedure maar niet op gang. De politie nam haar niet serieus en beledigde haar, en de politieman die is langsgekomen, heeft geen verklaringen opgenomen noch een proces-verbaal opgesteld. Zij wijst erop dat de procedure werd geblokkeerd door de buurman, dat de procureur weigerde de klacht te aanvaarden en dat de klacht werd geweigerd omdat ze niet voldeed aan de voorwaarden. Verzoekster wijst erop dat zij voor de klacht bij de vrederechter beroep deed op een jurist maar dat desondanks de klacht niet correct werd bevonden. Ook de redenen hiervoor zijn onbegrijpelijk. Deze weigering en praktische tegenwerking kunnen niet aan verzoekster verweten worden. Verzoekster verwijst tevens naar de aanvaring die ze had met de politie

in 2009, waarna ze ervan werd overtuigd om geen klacht in te dienen omdat dit een omgekeerd effect zou hebben. Daarna begonnen de contactnames inzake haar echtgenoot en is ze vertrokken, zodat ze geen bijkomende energie in de zaak tegen haar buurman kon steken.

Inzake de aanrijding en de convocaties die verzoekster tekende in 2010, merkt verzoekster op dat niet kan worden volgehouden dat haar vrees ongegrond is, gezien het aantal convocaties en de tussenkoms van onderzoeksrechters. Tevens vermeldt zij dat het feit dat zij en haar echtgenoot convocaties ontvingen, waaruit toch kan worden afgeleid dat haar echtgenoot werd gezocht door de autoriteiten, een aanwijzing kan uitmaken van een gegronde vrees voor vervolging. Ook de bezoeken van politiemedewerkers aan de moeder van verzoekster en het niet betwiste feit dat haar echtgenoot beschoten werd, moeten in rekening worden gebracht. Verzoekster legt uit dat, toen haar echtgenoot wist dat hij gezocht werd door de autoriteiten, zijn eerste reactie was om onder te duiken eerder dan op onderzoek uit te gaan. Vanaf het ogenblik dat een dossier naar hen werd geopend, wisten verzoekster en haar echtgenoot daar liever niets van. Inzake de veroordeling bij verstek van 12 oktober 2009 werd verzoeksters echtgenoot opgeroepen in de hoedanigheid van voorwaardelijk veroordeelde. De verwerende partij spreekt niet tegen dat er verschillende convocaties waren. Verzoeksters echtgenoot hield daarbij rekening dat voormalige medewerkers van Maskhadov, zoals hij er ook één was, vervolgd werden en beschuldigd van terrorisme, verzoekster meent dat haar echtgenoot om deze reden een gegronde vrees had en hij bracht de problemen met de autoriteiten achteraf hiermee in verband. Verzoekster en haar echtgenoot maakten zich dus zorgen zonder aandacht te besteden aan de effectieve inhoud van de veroordelingen of oproepingen. Verzoekster meent bovendien dat het niet ver gezocht is dat zij niet begrepen wat er in de convocaties stond: ofwel was het taalgebruik ervan mogelijkwijze dubieus of onduidelijk, ofwel waren de motieven ervan onbegrijpelijk en onredelijk. Verzoekster wijst erop dat de convocaties zelf geen inhoudelijke uitleg bevatten. Verzoekster wijst erop dat zij niet wisten waarvoor haar echtgenoot werd opgeroepen en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat er geen gegronde vrees voor vervolging was. Verzoeksters echtgenoot richtte zich inzake deze convocaties tot haar en zijn ouders, die deze convocaties op zijn naam ontvangen hadden. Verzoekster deed opzoekingen via het internet en kwam tot de conclusie dat het om een onwettige rechtszaak ging. Verzoekster meent dat het aannemelijk is dat wanneer de contactgegevens van een kennis verloren gaan, haar echtgenoot in de gegeven omstandigheden niet geneigd was om zich verder in moeilijkheden te werken. Het kan niet de bedoeling zijn dat hij zichzelf bij de autoriteiten zou aanbieden voor een woordje uitleg. Dat verzoekster en haar echtgenoot de convocaties en veroordeling niet verder hebben onderzocht maar de kans hebben gegrepen te vluchten, kan er niet toe leiden dat het hele asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bestempeld. Verzoekster benadrukt dat het feit dat zij en haar echtgenoot problemen kenden, niet wordt tegengesproken, maar enkel hun reactie erop. Deze problemen liggen aan de basis van hun asielaanvraag en de verwerende partij stelt zich niet de vraag naar de vluchtmotieven. Verzoekster voert aan dat zij tijdens het interview niet konden verduidelijken dat de familie van haar echtgenoot al gekend was bij de autoriteiten. Verzoekster legt bij huidig verzoekschrift een artikel voor betreffende een zaak van september 1999 waarbij familieleden van verzoeksters echtgenoot als eerste verdachten werden aangehouden voor bomaanslagen in Moskou. Deze zaak dateert van kort voordat haar echtgenoot is ondergedoken en geen gevolg gaf aan de oproepingen die volgden. Deze zaak onderbouwt hun vrees en verklaart waarom zij niet geneigd waren om verder op zoek te gaan naar de bron van de problemen.

Inzake het motief over de voorgelegde documenten stelt verzoekster dat alle documenten van die aard zijn om haar asielrelaas te bevestigen. Zij erkent dat de notities van haar vader een eerder persoonlijk karakter hebben en dat het logisch is dat de oorsprong niet kan worden gecontroleerd. De inhoud en de bewijskracht die eruit voortvloeien, zijn niet te ontkennen. Inzake de brief met opmerkingen van 3 januari 2011 meent verzoekster dat de discussiepunten daarin vermeld zeker wel betrekking hebben op de argumentatie van de beslissing en dat de verwerende partij niet betwist dat er discussiepunten waren inzake de vertaling.

In het middel wijst verzoekster er ten slotte op dat zij en haar echtgenoot een gedeeltelijk verschillend asielrelaas hebben, dat de verwerende partij onterecht tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft aangehaald en de beslissingen gebaseerd heeft op zaken en stukken die geen betrekking hebben op de kern van de asielaanvraag, namelijk dat verzoeksters echtgenoot behoorde tot de veiligheidsdienst van Maskhadov. Hiernaar werd geen enkel onderzoek gevoerd, terwijl de verwerende partij er nochtans van uit lijkt te gaan dat de onveiligheidssituatie in Ingoesjetï niet volledig algemeen is maar ook te maken heeft met individuele profielen die risico lopen. Verzoekster meent dat haar echtgenoot als voormalig lid van de entourage van Maskhadov een uitgesproken profiel heeft en dat deze wel een specifiek gevaar loopt. Inzake haar eigen problemen ging het om een accumulatie van elementen en incidenten die

konden gerelateerd worden aan de vervolging van haar echtgenoot of aan het feit dat zij een gemengd koppel waren. Ze stelt dat noch zij noch haar echtgenoot hun eigen land wilden verlaten tot zelfs het gescheiden leven geen oplossing meer bood. Verzoekster werd in haar pogingen tot het indienen van een klacht tegen haar burens niet gehoord en toen de situatie van haar man eveneens de slechte kant uitging, is ze vertrokken.

Aan het verzoekschrift wordt een bijkomend document gevoegd, namelijk een e-mail van verzoekster naar haar advocaat daterend van 12 mei 2011 met daarin een link naar de website www.felshtinsky.com/books en een Russische tekst met eigen Nederlandse vertaling, volgens verzoekster een krantenartikel uit de "Kommersant" krant van 18 september 1999 over verzoekster en haar echtgenoot.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Verzoekster bekritiseert stuk voor stuk de motieven van de bestreden beslissing en geeft er in het middel een uitleg of een verklaring voor.

In de bestreden beslissing wordt ten dele verwezen naar de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot. Tegen dit onderdeel van de beslissing, neemt verzoekster de middelen over die haar echtgenoot heeft aangevoerd in zijn beroep tegen deze beslissing. Dit beroep werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 65 810 van 29 augustus 2011. De Raad verwijst daarom eveneens naar dit arrest:

"Inzake de verwijzing in de bestreden beslissing naar de algemene toestand in Ingoesjetië, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze complexe toestand vermeldt om aan te geven dat zich eerst een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar bescherming opdringt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is in deze redenering geen tegenstrijdigheid terug te vinden.

2.5. *In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekers verklaringen inzake zijn vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden voor Maskhadov ongeloofwaardig zijn. Dit wordt omstandig en gedetailleerd gemotiveerd: verzoeker is onaannemelijk weinig op de hoogte van de redenen van zijn veroordeling bij verstek, van de reden waarom hij werd geconvoceerd, van de reden waarom er een rechtszaak tegen hem liep in Moskou, waarom hij in Moskou via zijn vrouw werd geconvoceerd en hij heeft onaannemelijk weinig inspanningen geleverd om meer te weten te komen over deze problemen; zelfs een kennis bij de politie heeft hij niet gecontacteerd en hij heeft onvoldoende geïnformeerd bij zijn oom; inzake de contacten met zijn oom legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af.*

In het verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij de reden voor zijn veroordeling, convocaties en rechtszaak niet kent. Hij meent dat deze elementen precies een aanwijzing zijn van een gegronde vrees

voor vervolging, maar deze persoonlijke mening van verzoeker doet geen afbreuk aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing, die steunen op de stukken van het dossier. Verzoeker klaagt dat in de bestreden beslissing niet wordt onderzocht wat de concrete werkzaamheden van verzoeker waren voor Maskhadov, wat de veroordelingen en de convocaties inhielden, wat de feiten waren die aan deze convocaties vooraf gingen. De Raad wijst erop dat, nu het op goede gronden niet geloofwaardig wordt geacht dat verzoeker moet vrezen voor vervolging door de Russische autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden voor Maskhadov, de commissaris-generaal er verder niet toe gehouden was een onderzoek te voeren naar deze werkzaamheden van verzoeker voor Maskhadov. Wat de veroordelingen en de convocaties betreft, merkt de Raad op dat verzoeker zelf geen preciezere informatie kon verschaffen. Er rust echter op elke asielzoeker de verplichting om in elke fase van het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van hem verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Verzoeker kan deze verantwoordelijkheid niet afschuiven op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Inzake het feit dat verzoekers familie gekend zou zijn bij de autoriteiten, blijkt inderdaad niets uit de twee verhoorverslagen van het commissariaat-generaal. Verzoeker wijt dit aan vertalingsproblemen. Verzoeker gaf echter bij beide gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan dat hij de tolk goed begreep. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat er zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Het stuk dat verzoeker bij huidig verzoekschrift voegt en dat volgens hem aantoont dat zijn familie gekend is bij de autoriteiten, betreft een artikel betreffende een zaak van september 1999 waarbij familieleden van verzoeker als eerste verdachten werden aangehouden voor bomaanslagen in Moskou. Verzoeker bevestigt dat hij er niet toe gekomen is dit te vermelden tijdens het interview en hij meent dat deze zaak zijn vrees onderbouwt en dat dit verklaart waarom hij niet geneigd was om verder op zoek te gaan naar de bron van de problemen.

De Raad is van oordeel dat deze Russische gemaalde tekst met vertaling in het Nederlands over een zaak van 18 september 1999 niet van aard is om de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steunen op de stukken van het dossier, te ontkrachten. Ongeacht of dit stuk werkelijk aantoont dat familieleden van verzoeker in september 1999 als eerste verdachten zijn opgepakt voor een bomaanslag, herstelt dit niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en brengt dit niet mee dat verzoeker hiermee aantoont dat hij een concrete reden kan aangeven voor de convocaties die hij sedertdien ontvangen heeft en de veroordeling die hij opliep.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om het motief dat zijn verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig is, te weerleggen.

2.6. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming is te brengen met de door hem verklaarde vrees voor vervolging: verzoeker is tot juni 2010 in Ingoesjetië gebleven terwijl de autoriteiten al sinds 2002 naar hem op zoek waren, verzoeker heeft in 2005 nog een binnenlands Russisch paspoort aangevraagd terwijl hij op dat moment ondergedoken zou leven voor de Russische autoriteiten, verzoeker verklaarde niet meer in Moskou te zijn geweest sinds 2001 terwijl verzoekers medische boekjes dateren van 2006 en 2007 en stempels bevatten van medische onderzoeken die verzoeker in die periode in Moskou zou hebben ondergaan (inenting, röntgenfoto, onderzoek dermatoloog, bloedonderzoek, vaccinatie, fluografie) en het medisch boekje vermeldt dat verzoeker in Moskou woont en werkzaam is in de BVBA A. De verklaring van verzoekers echtgenote dat zij de boekjes aangevraagd heeft en alle stempels liet zetten bij de aanvraag in 2006 en in 2007 is weinig aannemelijk, evenmin als het feit dat verzoeker deze boekjes nodig zou hebben gehad om sneller werk te krijgen in Ingoesjetië.

In het verzoekschrift betwist verzoeker het motief inzake zijn verblijf in Ingoesjetië tot juni 2010 niet, hij legt enkel uit dat er niet continu problemen waren, inzake de medische boekjes verduidelijkt verzoeker dat zijn echtgenote verklaard heeft dat het niet nodig is zelf een medisch onderzoek te ondergaan om een stempel te krijgen, en inzake het paspoort stelt hij dat hij ondergedoken leefde om aan de vervolgingen te ontsnappen maar dat hij wel bepaalde handelingen kon stellen.

Deze uitleg post factum van verzoeker doet in geen enkele zin afbreuk aan de motieven, die steunen op de stukken van het administratief dossier. De gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verbindt aan de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn geheel redelijk en logisch: verzoeker legt medische boekjes voor met daarin aangebrachte stempels die

vermelden welke medische behandeling verzoeker in Moskou heeft ondergaan in 2006 en 2007, de loutere mededeling van verzoekers echtgenote dat deze stempels werden gezet zonder onderzoek en de herhaling van deze mededeling in het verzoekschrift, brengen niet mee dat uit deze stempels niet meer kan worden afgeleid dat verzoeker de daarin vermelde behandelingen effectief heeft ondergaan. Bovendien betwist verzoeker de vaststelling van de commissaris-generaal niet dat in een boekje vermeld werd dat hij in Moskou woont en dat hij tewerkgesteld is in de BVBA A.

Verzoeker slaagt er niet in om het motief dat zijn gedrag niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaarde vervolgingsvrees, te weerleggen.

2.7. Het volgende motief in de bestreden beslissing is dat er kort voor het vertrek naar België een internationaal paspoort werd afgeleverd voor de kinderen M. en K. en dat er een tegenstrijdigheid is inzake het tijdstip waarop verzoeker zijn echtgenote voor het laatst in Ingoesjetië heeft gezien.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de vakantieplannen niet concreet waren en het niet vreemd is dat ze niet werden vermeld en dat een vergissing tussen midden april en eind april bezwaarlijk als een belangrijke tegenstrijdigheid kan worden gezien.

Een loutere herhaling van de verwijzing naar verzoekers vakantieplannen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er voor de kinderen, vlak voor het vertrek vanuit Rusland naar België en dus vlak voordat de kinderen een reis moesten maken, een internationaal paspoort werd afgeleverd. Inzake het moment waarop verzoeker en zijn echtgenote elkaar gezien hebben, half april of eind april, wordt aangenomen dat deze tegenstrijdigheid niet doorslaggevend is. De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing nog tal van andere en zwaarder doorwegende motieven vermeldt, die steunen op de stukken van het administratief dossier.

2.8. Het volgende motief in de bestreden beslissing is dat verzoekers echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende verzoekers verblijf in Ingoesjetië. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst beknopt was en dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid omdat verzoeker na zijn terugkeer naar Ingoesjetië eerst bij zijn moeder en daarna bij een vriend van zijn oom verbleef.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal hierop steunen (vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ op 16 september 2010 inzake verzoekers echtgenote, punt 5, en gehoorverslag CGVS dd. 17 november 2010 inzake verzoekers echtgenote, p. 5). De uitleg post factum van verzoeker doet hieraan geen afbreuk.

2.9. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing samenvattend gesteld dat al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake de vervolgingsfeiten en de documenten, de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op fundamentele wijze ondermijnen.

In het middel voert verzoeker aan dat de noodzakelijke of gerichte vragen niet werden gesteld en dat er geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar het onderliggend asielrelaas zelf. Verzoeker meent dat niet verder werd ingegaan op zijn verleden bij Maskhadov en de racisme-problematiek die geldt voor personen uit de Kaukasus en gemengde koppels.

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor Maskhadov niet geloofwaardig is. In casu volstaat dit motief zodat geen verder onderzoek diende te worden gevoerd naar deze werkzaamheden van verzoeker bij Maskhadov. Inzake de problematiek van racisme ten opzichte van personen uit de Kaukasus en gemengde koppels, verwijst de Raad naar de punten 2.11. en 2.13. van dit arrest.

2.10. Het volgende punt in de bestreden beslissing is dat er geen reden is om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij zijn aanvraag niet steunde op de actuele situatie in het land van herkomst maar op specifieke problemen. De Raad wijst er op zijn beurt op dat deze specifieke problemen in de bestreden beslissing werden onderzocht en aanleiding hebben gegeven tot motieven die steun vinden in het dossier en die, zoals blijkt uit het hierboven gestelde, niet worden weerlegd of ontkracht door verzoeker. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing, in het kader naar het onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus, een analyse gemaakt van de actuele toestand in Ingoesjetïë en wordt geconcludeerd dat er actueel voor burgers geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met zijn algemene opmerking in het middel kan verzoeker dit motief niet ontkrachten.

2.11. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers problemen in Moskou aangaande het incident in de metro aanleiding gaven tot een klacht die werd ingetrokken en waarvan de politie bevestigde dat ze niets meer zou ondernemen. Verzoekers twee aanhoudingen in Moskou werden veroorzaakt door zijn registratieproblemen, deze feiten dateren reeds van 2001 wat de actualiteit ervan ernstig ondermijnt.

Verzoeker erkent dat het incident al van enkele jaren geleden dateert, maar wijst erop dat dit niet het enige gegeven is waarop de asielaanvraag steunt. Hij hamert erop dat deze problematiek zich doorheen de jaren bleef voordoen en dat op deze problematiek niet werd ingegaan in de bestreden beslissing. Hij erkent dat deze problematiek zich meer stelde in hoofde van zijn echtgenote.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de aanhoudingen in Moskou verband hielden met zijn registratieproblemen en dat deze dateren van 2001. Inzake het incident in de metro wordt niet betwist dat deze klacht werd ingetrokken. Verzoeker heeft geen melding gemaakt van andere concrete problemen die hij in Moskou zou hebben ondervonden omwille van het feit dat hij afkomstig is uit de Kaukasus, zodat zijn algemene verwijzing van discriminatie van mensen afkomstig uit de Kaukasus, geen afbreuk doet aan de motieven van de beslissing. Waar verzoeker benadrukt dat er ook sprake is van problemen voor gemengde koppels, stelt hij zelf dat dit meer speelde in hoofde van zijn echtgenote. Er wordt in dit verband dan ook verwezen naar het arrest dat op dezelfde datum wordt gewezen in hoofde van verzoekers echtgenote.

2.12. Tenslotte bevat de bestreden beslissing een motief inzake de door verzoeker voorgelegde documenten.

Hierover voert verzoeker aan dat er enerzijds wordt gezegd dat deze documenten geen informatie bevatten over de asielmotieven maar anderzijds worden ze wel gebruikt om het asielrelaas als ongeloofwaardig af te doen. Verzoeker herhaalt dat de effectief ingeroepen asielmotieven, namelijk verzoekers werkzaamheden bij Maskhadov, niet werden onderzocht. Er wordt enkel gemotiveerd dat verzoeker deze werkzaamheden niet aannemelijk heeft gemaakt onder verwijzing naar documenten maar niet onder verwijzing naar de verklaringen die verzoeker daarover heeft afgelegd. In de verhoren werd evenmin ingegaan op de antwoorden van verzoeker inzake zijn werk als medewerker van Maskhadov. Verzoeker herhaalt dat hiernaar geen onderzoek werd gevoerd en herhaalt dat er zich tijdens het gehoor vertalingsproblemen hebben voorgedaan, hij verwijst hiervoor naar een brief van 3 januari 2011.

Voor wat betreft de medische boekjes wordt verwezen naar punt 2.6. van dit arrest, voor wat betreft betreft de convocaties naar punt 2.5. en 2.11.

De foto's linkt verzoeker aan het feit dat hij meent dat zijn asielmotieven niet werden onderzocht. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor Maskhadov niet geloofwaardig is. In casu volstaat dit motief zodat geen verder onderzoek diende te worden gevoerd naar deze niet aannemelijk gemaakte werkzaamheden van verzoeker bij Maskhadov, ondanks de foto's die verzoeker in dit verband heeft voorgelegd. Over deze foto's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze geen enkele informatie bevatten over de omstandigheden waarin ze getrokken werden en dat Maskhadov op geen enkele foto voorkomt.

Inzake de door verzoeker aangevoerde vertalingsproblemen herhaalt de Raad dat verzoeker bij beide gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaf dat hij de tolk goed begreep. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat er zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker verwijst naar een brief van 3 januari 2011. Deze brief bevindt zich in het administratief dossier en betreft opmerkingen en verduidelijkingen van de echtgenote van verzoekster inzake de vertaling van haar verklaringen over de ziekte van haar vader, de precieze fysieke wijze waarop de buurman haar heeft lastig gevallen, het feit dat ze niet gezegd heeft dat de medische werkboekjes voor in Moskou waren en verduidelijkingen omtrent de sociale woning die ze zonder de problemen inzake haar echtgenoot eventueel hadden kunnen krijgen in Moskou. Inzake de opmerkingen die de echtgenote van verzoeker heeft gemaakt, verduidelijkt verzoeker niet concreet in welke mate eventuele vertaalproblemen in hoofde van zijn echtgenote, een weerslag zouden hebben gehad op zijn relaas en zouden zijn gebruikt bij zijn beslissing. Volledigheidshalve wordt verwezen naar punt 2.9. van dit arrest. Voor het overige wordt opgemerkt dat de beslissing genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote deels eigen motieven heeft en dat zij ook een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, dat bij de Raad is gekend onder het rolnummer X.

2.13. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij en zijn echtgenote een gedeeltelijk verschillend asielaanvraag hebben, dat de verwerende partij onterecht tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft aangehaald en de beslissingen gebaseerd heeft op zaken en stukken die geen betrekking hebben op de kern van de asielaanvraag, namelijk dat verzoeker behoorde tot de veiligheidsdienst van Maskhadov. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote problemen kende met haar vader en haar burens en moeilijkheden had om een klacht neer te leggen omwille van het feit dat ze een gemengd koppel waren. Hij herhaalt dat noch hij noch zijn echtgenote hun eigen land wilden verlaten tot zelfs het gescheiden leven geen oplossing meer bood.

De Raad stelt vast dat deze opmerkingen van verzoeker geen afbreuk doen aan hetgeen hierboven gesteld wordt en verwijst voor de kritiek op de beslissing genomen in hoofde van verzoekers echtgenote, naar het beroep dat verzoekers echtgenote heeft ingediend tegen de in haar hoofde genomen beslissing.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.5. Vervolgens uit verzoekster in het middel kritiek op de eigen motieven van de bestreden beslissing. Inzake de problemen met haar vader stelt verzoekster dat deze situatie niet de voornaamste reden was waarom haar echtgenoot is ondergedoken en waarom zij hem achterna is gegaan, maar dat deze situatie een bijkomend motief was. Twijfels over de ernst van de vrees die hieruit zou voortvloeien, kunnen daarom volgens verzoekster de hele context waarin ze verkeerden, niet ontcrachten.

Door deze algemene uiteenzetting ontkent verzoekster niet dat de door haar aangevoerde problemen met haar vader bijgelegd zijn en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij een ernstige vervolgingsvrees zou hebben tegenover haar vader. Verzoekster ontkent evenmin het door haar in het middel aangehaalde motief dat zowel zij als haar echtgenoot ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd inzake het eventueel verblijf van haar echtgenoot in Moskou sinds 2001, gelet op de stempels in de medische boekjes. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in dit motief te weerleggen.

2.6. Inzake de problemen met haar buurman meent verzoekster dat uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij kansen onbenut zou hebben gelaten.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een herhaling van het feit dat het haar niet lukte om de procedure inzake haar klachten op gang te krijgen en dat zij op het einde geen energie meer had om zich aan die zaak te wijden. Zij betwist echter niet dat zij geen aanpassingen aan haar klacht heeft gedaan binnen de termijn die de vrederechter haar had toegestaan en dat zij geen beroep heeft

ingediend tegen de beslissing tot seponering van haar klacht. Het feit dat verzoekster zou zijn bijgestaan door een jurist en dat het haar desondanks nog niet lukte om verder te procederen, doet geen afbreuk aan het feit dat zij bepaalde procedurele stappen niet gezet heeft. Verzoekster slaagt er dus niet in om het motief te weerleggen dat zij concrete mogelijkheden om haar klacht tegen deze persoon doorgang te doen vinden, onbenut heeft gelaten.

2.7. Inzake de aanrijding en de convocaties die verzoekster tekende in 2010, merkt verzoekster op dat niet kan worden volgehouden dat haar vrees ongegrond is, gezien het aantal convocaties en de tussenkomst van onderzoeksrechters. Tevens verwijst zij naar de kritiek die haar echtgenoot heeft geuit tegen het motief in zijn beslissing waarin de convocaties niet werden aanvaard als bewijs van een vrees voor vervolging omdat hij niet wist waarvoor hij geconvoceerd werd en wat de convocaties inhielden.

De Raad verwijst voor de kritiek die is gericht tegen het onderdeel van de beslissing van haar echtgenoot, naar punt 2.4. van dit arrest.

De loutere bewering van verzoekster dat *“gezien het aantal convocaties, en ook de tussenkomst van onderzoeksrechters, kan niet volgehouden worden dat de vrees van verzoekers ongegrond is”*, doet geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster geen enkel idee heeft waarom zij en haar man werden opgeroepen, dat ze niet meer inspanningen leverde om te weten te komen waarom ze werden opgeroepen en dat ze als getuige werden opgeroepen, zodat hieruit niet kan worden besloten dat zij een gegronde vervolgingsvrees zou hebben.

2.8. Inzake het motief over de voorgelegde documenten stelt verzoekster dat alle documenten van die aard zijn om haar asielrelaas te bevestigen. De Raad oordeelt dat verzoekster met deze loutere mening de omstandige motieven, waarin elk document afzonderlijk wordt besproken, niet kan teniet doen.

Inzake de brief met opmerkingen van 3 januari 2011 meent verzoekster dat de discussiepunten daarin vermeld zeker wel betrekking hebben op de argumentatie van de beslissing, omdat daarin gesteld wordt dat de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zijn, en dat de verwerende partij niet betwist dat er discussiepunten waren inzake de vertaling.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 3 januari 2011 een brief geschreven heeft met kritiek op de vertaling van sommige elementen van haar verklaring. Het betreft volgende elementen: haar verklaringen over de ziekte van haar vader, de precieze fysieke wijze waarop de buurman haar heeft lastig gevallen, het feit dat ze niet gezegd heeft dat de medische werkboekjes voor in Moskou waren en verduidelijkingen omtrent de sociale woning die ze zonder de problemen inzake haar echtgenoot eventueel hadden kunnen krijgen in Moskou. De Raad stelt vast dat de ziekte van haar vader en de precieze fysieke wijze waarop de buurman haar lastig viel, geen discussiepunten zijn die impact hebben op de argumentatie van de beslissing. In de bestreden beslissing is inzake de medische werkboekjes sprake om deze te gebruiken in Ingoesjetjië en niet in Moskou, zodat dit strookt met de verduidelijkingen van verzoekster. Inzake de sociale woning geeft verzoekster enkel een uitleg over het verschil met sociale woningen in België en het feit dat ze er geen gebruik van kon maken omdat ze moesten vluchten voor de mensen die op zoek waren naar haar echtgenoot en naar haar. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, die ruimer zijn dan het motief dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zijn op die punten, is het niet onredelijk van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te oordelen dat deze punten (en de vertaling ervan) geen enkele impact hebben op de gebruikte argumentatie in de beslissing.

Voor het overige wijst de Raad erop dat verzoekster bij beide gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaf dat zij de tolk goed begreep. Uit de stukken van het dossier blijkt, afgezien van de hierboven besproken brief van 3 januari 2011, niet dat er zich overige communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan.

2.9. In het middel wijst verzoekster er ten slotte op dat zij en haar echtgenoot een gedeeltelijk verschillend asielrelaas hebben, dat de verwerende partij onterecht tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft aangehaald en de beslissingen gebaseerd heeft op zaken en stukken die geen betrekking hebben op de kern van de asielaanvraag, namelijk dat verzoeksters echtgenoot behoorde tot de veiligheidsdienst van Maskhadov en dat hij als voormalig lid van de entourage van Maskhadov een uitgesproken profiel heeft en dat deze wel een specifiek gevaar loopt.

De Raad verwijst in dit verband opnieuw naar het arrest nr. 65 810 van 29 augustus 2011 inzake de echtgenoot van verzoekster en wijst erop dat daarin werd gesteld dat verzoeksters echtgenoot er niet in slaagt om de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing in zijn hoofde wordt omstandig gemotiveerd waarom zijn vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor Maskhadov niet geloofwaardig is. *In casu* volstond dit motief zodat geen verder onderzoek diende te worden gevoerd naar deze werkzaamheden van verzoekers echtgenoot bij Maskhadov.

In het middel stelt verzoekster vervolgens inzake haar eigen problemen dat het ging het om een accumulatie van elementen en incidenten die konden gerelateerd worden aan de vervolging van haar echtgenoot of aan het feit dat zij een gemengd koppel waren. Ze stelt dat noch zij noch haar echtgenoot hun eigen land wilden verlaten tot zelfs het gescheiden leven geen oplossing meer bood. Verzoekster werd in haar pogingen tot het indienen van een klacht tegen haar burens niet gehoord en toen de situatie van haar man eveneens de slechte kant uit ging, is ze vertrokken.

Inzake de problemen met haar buurman en de klachten, wordt verwezen naar punt 2.6. en 2.7. van dit arrest. Inzake problemen omdat ze een gemengd koppel waren, geeft verzoekster enerzijds geen concrete elementen op waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutief zou hebben geoordeeld en anderzijds toont ze niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op dit punt te kort schieten. Inzake verzoeksters problemen om procedures op te starten naar aanleiding van haar klachten, wordt verwezen naar punt 2.6. en 2.7. van dit arrest.

2.10. Inzake het stuk dat verzoekster bij huidig verzoekschrift voegt en dat volgens haar aantoont dat de familie van haar echtgenoot gekend is bij de autoriteiten, betreft een artikel betreffende een zaak van september 1999 waarbij familieleden van verzoeksters echtgenoot als eerste verdachten werden aangehouden voor bomaanslagen in Moskou.

De Raad is van oordeel dat deze Russische gemailde tekst met vertaling in het Nederlands over een zaak van 18 september 1999 niet van aard is om de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steunen op de stukken van het dossier, te ontkrachten. Ongeacht of dit stuk werkelijk aantoont dat familieleden van verzoeksters echtgenoot in september 1999 als eerste verdachten zijn opgepakt voor een bomaanslag, herstelt dit niet de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, of van dat van haar echtgenoot, zoals blijkt uit het arrest nr. 65 810, en brengt dit niet mee dat verzoekster hiermee aantoont dat zij een concrete reden kan aangeven voor de convocaties die op naam van haar echtgenoot werden ontvangen en de veroordeling die hij opliep.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET